

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1448/05
01.06.2005. godina
Beograd

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija Vojimira Cvijovića, predsednika veća, Jovanke Kažić, Branislave Apostolović, Lucije Dragojlović i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik VV, advokat, radi utvrđenja prava svojine, vrednost predmeta spora 301.000,00 dinara, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu Gž.376/04 od 13.02.2004. godine, u sednici održanoj 1.06.2005. godine, doneo je

R E Š E N J E

UKIDAJU SE presude Opštinskog suda u Novom Sadu - Odeljenje u Žablju P.br.189/01 od 2.04.2003. godine i Okružnog suda u Novom Sadu Gž.376/04 od 13.02.2004. godine i predmet vraća prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Novom Sadu Odeljenja Žabalj P.br.189/01 od 2.04.2003. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev da se utvrdi da je tužilac suvlasnik u delu od ½ nepokretnosti GG, a što je tužena dužna priznati i trpeti da se tužilac u navedenom suvlasničkom delu a na osnovu presude upiše kao suvlasnik na nepokretnostima u zemljišnim knjigama Opštinskog suda u Žablju, ili da mu tužena isplati protiv vrednost dela ½ nepokretnosti u iznosu od 270.000,00 dinara sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom od podnošenja tužbe pa do isplate. Stavom dva presude obavezan je tužilac da tuženoj naknadi troškove postupka u iznosu od 12.250,00 dinara u roku od 15 dana od prijema otpravka presude.

Okružni sud u Novom Sadu je presudom Gž.br.376/04 od 13.02.2004. godine, odbio kao neosnovanu žalbu tužioca i prvostepenu presudu potvrdio.

Protiv pravnosnažne presude Okružnog suda tužilac je blagovremeno izjavio reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu na osnovu člana 386. ZPP.

Revizija tužioca je osnovana.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužena, razvedena supruga tužioca, je postala suvlasnik na nepokretnostima koje su predmet tužbenog zahteva po osnovu ugovora o doživotnom izdržavanju zaključenog 1990. godine između sada pokojnih primalaca izdržavanja i davalaca izdržavanja tužene BB i DD, zajedničkog sina stranaka. U vreme zaključenja ugovora stranke su bile u braku i živele u zajedničkom domaćinstvu sa troje dece.

Tužena i zajednički sin stranaka DD, davaoci izdržavanja ispunjavali su obavezu ugovora o doživotnom izdržavanju u trajanju od oko 14 meseci tako što je sin stranaka DD snosio troškove primalaca izdržavanja dok je tužena zajedno sa snahom, a suprugom sina DD pripremala hranu u kući primalaca izdržavanja obavljajući i druge poslove u kući primalaca izdržavanja a koji su predmet date obaveze iz ugovora. Tužilac, suprug tužene nije imao učešća u ispunjenju obaveze datog izdržavanja koje su primaocima pružili tužena i zajednički sin stranaka.

Iz utvrđenog činjeničnog stanja nižestepeni sudovi su izveli zaključak o neosnovanosti tužbenog zahteva. Prema razlozima pobijane i prvostepene presude tužena je pravo svojine na nepokretnostima koje su predmet tužbenog zahteva stekla po osnovu ispunjenja obaveze iz ugovora o doživotnom izdržavanju, pa kako tužilac sam nije učestvovao u ispunjavanju te obaveze zaključak je nižestepenih sudova da je njegov zahtev neosnovan.

Osnovan je razlog revizije da je zbog pogrešne primene materijalnog prava činjenično stanje nepotpuno utvrđeno.

Po oceni Vrhovnog suda nižestepeni sudovi su pogrešno zaključili da je za osnovanost predloženog tužbenog zahteva odlučna činjenica da li je tužilac, suprug tužene u vreme trajanja ugovora o doživotnom izdržavanju na osnovu koga je tužena postala vlasnik nepokretnosti neposredno učestvovao u ispunjenju obaveze davalaca izdržavanja.

Odnos stranaka predstavlja imovinski odnos bračnih drugova a imovina koja je predmet tužbenog zahteva predstavlja zajedničku imovinu bračnih drugova u smislu odredbe člana 321. Zakona o braku i porodičnim odnosima RS. Okolnost što je tužena pravo svojine na nepokretnosti stekla po osnovu date obaveze izdržavanja i zaključenog ugovora o doživotnom izdržavanju, koji je ispunjen u toku trajanja braka stranaka je od značaja za utvrđivanje udela svakog bračnog druga u zajedničkoj imovini, a koji se shodno članu 328. Zakona o braku

određuje prema doprinosu bračnih drugova, procenjujući sve okolnosti, a da se pri tome vodi računa ne samo o ličnom dohodku i drugim prihodima svakog bračnog druga, već i pomoći jednog bračnog druga drugome, staranju o deci o njihovom vođenju domaćih poslova, staranju i održavanju imovine i o svakom drugom obliku rada i saradnje i upravljanju, održavanju i povećanju zajedničke imovine. U smislu člana 320. istog zakona nepokretnost koja je predmet tužbenog zahteva ne predstavlja posebnu imovinu tužene, jer kao posebna imovina smatra se imovina koju je bračni drug imao u vreme zaključenja braka, i ona imovina koja je stečena u toku braka nasleđen, poklonom ili drugim oblicima besteretnog sticanja. Kako sticanje prava svojine po osnovu ugovora o doživotnom izdržavanju ne predstavlja besteretno sticanje, to je za pravilnu primenu navedenih zakonskih odredbi i odluku o tužbenom zahtevu trebalo raspraviti i utvrditi činjenice od kojih u smislu člana 328. Zakona o braku i porodičnim odnosima zavisi udeo svakog bračnog druga u zajedničkoj imovini.

Iz izloženog, a primenom odredbe člana 395. stav 2. ZPP ukinute su prvostepena i pobijana presuda, i predmet vraćen na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku sud će utvrditi činjenice od kojih zavisi odluka o tužbenom zahtevu i pravilna primena odredbi Zakona o braku i porodičnim odnosima na koje je ukazano ovim rešenjem.

Na osnovu prelazne i završne odredbe čl. 491. stav 4. ZPP ("Službeni Glasnik RS" br.125 od 22.11.2004. godine, stupio na snagu 23.02.2005. godine) o reviziji odlučeno po pravilima parničnog postupka koja su važila do stupanja na snagu ovog zakona.

Predsednik veća

sudija,

Vojimir Cvijović, s.r.

Za tačnost otpavka

SŠ